

pachatel: Zuzana Pospíšilová

případ:

DeTeKTiVové a podivné krádeže

policejní identikit: Markéta Vydrová

DeTeKtiVové již pátrali v těchto knížkách:

DeTeKtiVové

DeTeKtiVové a zachráněné peníze

Brzy vyjde:

DeTeKtiVové a falešní stěhováci

pachatel: Zuzana Pospíšilová

případ:

DeTeKTiVové a podivné krádeže

policejní identikit: Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová
DeTeKŤiVové
a podivné krádeže

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5759. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Markéta Vydrová
Počet stran 72
Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2015

ISBN 978-80-247-4392-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

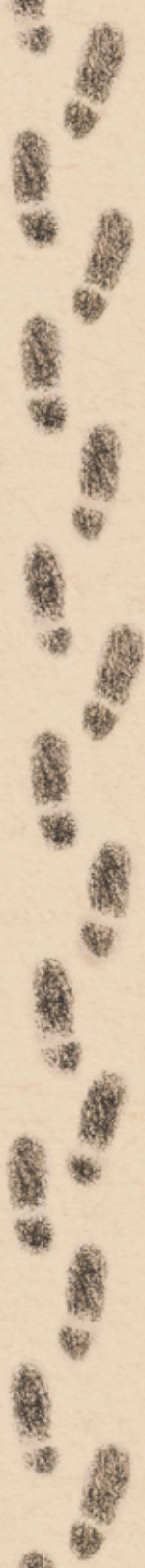
ISBN 978-80-247-9660-4 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9661-1 (ve formátu EPUB)

Obsah:

<i>Pár slov úvodem</i>	7
<i>Touha po dalším dobrodružství</i>	9
<i>Nápad</i>	12
<i>V kadeřnictví</i>	15
<i>Tajné informace</i>	18
<i>Je to opravdu kolářství!</i>	21
<i>Porada</i>	24
<i>Další loupež</i>	27
<i>Podzřelý</i>	30
<i>Zajímavé informace</i>	33
<i>Další vodičko</i>	36
<i>Příprava na úterý</i>	39
<i>Nic se neděje</i>	42
<i>Š pravdou ven!</i>	45
<i>Pachatel dopaden</i>	49
<i>Kde je lup?</i>	52
<i>Máme to!</i>	55
<i>Pár detektivních osázek nakonec</i> ...	59
Detektiv Dan	65
DeTektiv Tadeáš	66
DetekTiv Kuba	67
DetekTiv Tom	68
Detektiv Vašek	69

Pár slov úvodem

Mnozí z vás jistě také touží po opravdovém detektivním pátrání, po hledání stop a všelijakých důkazů a řešení opravdového kriminálního příběhu. Pokud patříte k milovníkům záhad, tajemství, napětí a dobrodružství, určitě se s chutí pustíte do této knížky.

Dan, Tadeáš, Kuba, Tomáš a Vašek nejsou jen obyčejní kluci. Je to parta, která má i svůj vlastní název – DeTeKtiVové. Ptáte se, proč jsou některá písmena velká? Je to podle počátečních písmen v jejich jménech. Hoši jsou na svou partu náramně hrdí, protože se jim už dvakrát podařilo odhalit zločiny a nepravosti.

Pokud máte chuť pustit se do dalšího pátrání společně s pěticí chlapců, začtěte se do této knížky. A když se vám i tento díl ze série detektivních příběhů zalíbí, můžete se příště těšit také na záhadu nepravých stěhováků.

Detektivové musejí umět odhalit i různé šifry. I ty bys měl projevit své detektivní nadání. V tomto textu je ukryt tajný vzkaz. Dokážeš ho s pomocí malé nápovědy rozluštit?

(Stačí si postupně přecíst zvyřazená písmena.)

Touha po dalším dobrodružství

Dan, Tadeáš, Kuba, Tomáš a Vašek jsou kluci z jednoho města. Jsou to nejlepší kamarádi, kteří si založili svůj vlastní detektivní klub. Říkají si DeTeKTiVové, podle počátečních písmen ve svých jménech. Mají rádi dobrodružství a řešení všelijakých záhad. Už dvakrát pomohli policistům při pátrání po zločincích. Nejprve odhalili zloděje vzácného obrazu a podařilo se jim ukradený obraz najít a zachránit. Později zase usvědčili lupiče, kteří ukradli hro-

madu peněz a ukryli je nejprve v tajné zámecké chodbě a později dokonce v rybníce. Obzvláště nadstrážmistr Mrázek je na hochy pyšný. Doufá, že se z nich jednou stanou opravdoví policisté, kteří v budoucnu se všemi zločinci pěkně zatočí.

Ještě dlouho poté si kluci povídali o tajné místnosti v zámku a o penězích, které objevili ukryté v rybníce. Díra vedoucí do tajné

místnosti byla ovšem zazděna, aby tam opět náhodou někdo nespádl. To by bylo velmi nebezpečné. Bez provazu nebo žebříku by se totiž nikdo sám ven nedostal. Kluci ale každý den nesmírně touží po nějakém dalším dobrodružství.

Protože se při minulém pátrání dobře osvědčila Tomova detektivní brašna, nosí ji teď všichni. Každý má trochu jiné vybavení, ale když to dají dohromady, mají všechno, co potřebují.

„Co kdybychom se dneska vydali třeba do obchodního domu?“ navrhl Dan, který byl pyšný na svůj detektivní batůžek a chtěl už konečně něco z toho využít.

„Ale já nemám nakupování rád, pojďme dělat něco zajímavějšího,“ mračil se nejmladší Kuba. Na nákupy zásadně nechodil. Ani s maminkou. Raději zůstal doma s tátou nebo u babičky. A když mu musela maminka koupit nějaké oblečení, které bylo potřeba vyzkoušet, bylo to pro něj vyloženě trápení.

„Třeba tam narazíme na nějakýho zloděje,“ lákal ho Dan.

„To je super nápad,“ souhlasili ostatní. Hlavně když budou DeTeKtiVové opět v akci. Kuba trochu pookřál. Bylo rozhodnuto!

Když vešli do supermarketu, začali se nenápadně procházet mezi regály. Vždycky si vzali nějaké zboží a pak ho zase vrátili na své místo. Přitom se po očku dívali na ostatní nakupující.

„Zatím nic podezřelého,“ špitl Kuba Tomášovi.

Sotva to dořekl, chytil oba kluky za ruce nějaký muž v černé košili. „Co tady děláte?“

„Nakupujeme,“ odpověděl Tomáš.

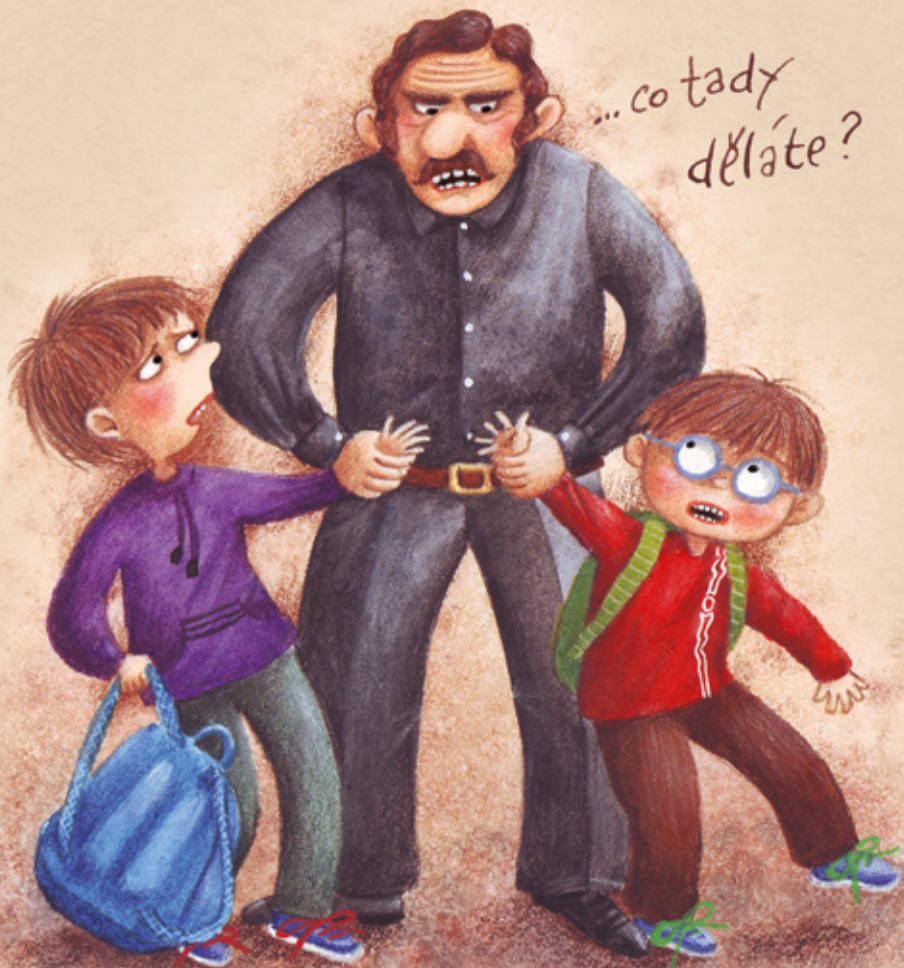
„A máte peníze?“ zajímal se muž. Klukům došlo, že je to nejspíš ostraha obchodu.

„Nemáme,“ přiznal Kuba a muž je vyzval, aby mu ukázali své brašny. Čekal, že tam najde něco kradeného, ale nenašel. I přesto kluky vyvedl z obchodu ven. Vašek, Tadeáš a Dan šli hned za nimi. Dobrovolně.

„To nemá cenu,“ pronesl zklamaně Tadeáš.

„Tady nemá žádný zloděj šanci. Kdyby tu byl, už by byl dopaden!“ řekl smutně Dan.

„Pojďte radši na hřiště,“ navrhl Kuba. A tak šli.

Nápad

Chvíli si kluci hráli na hřišti, klouzali se na klouzačce, houpali se na houpačce a hráli na honěnou.

Když měli chvíli na odpočinek a sesedli se společně na jedné lavičce poblíž pískoviště, dostal Tomáš nápad: „Co byste říkali tomu zajít na policejní stanici a zeptat se, jestli tam zrovna neřeší nějaký případ?“

„Jestli tam bude Mrázek, tak nám to určitě řekne,“ přikývl Vašek. I ostatní kluci nadšeně souhlasili a rozeběhli se na stanici. Kuba v čele a ostatní za ním.

„Ne, nadstrážmistr Mrázek má dnes dovolenou,“ odbyl je jiný policista, který měl dnes službu u okénka na příjmu.

„A nemáte teď nějaký případ?“ zeptal se na rovinu Tadeáš.

„Ne, nemáme,“ odpověděl policista a přitom se na kluky ani nepodíval. Zakládal nějaké papíry do kartotéky a jiné papíry pak hledal, nebo alespoň dělal, že je hledá.

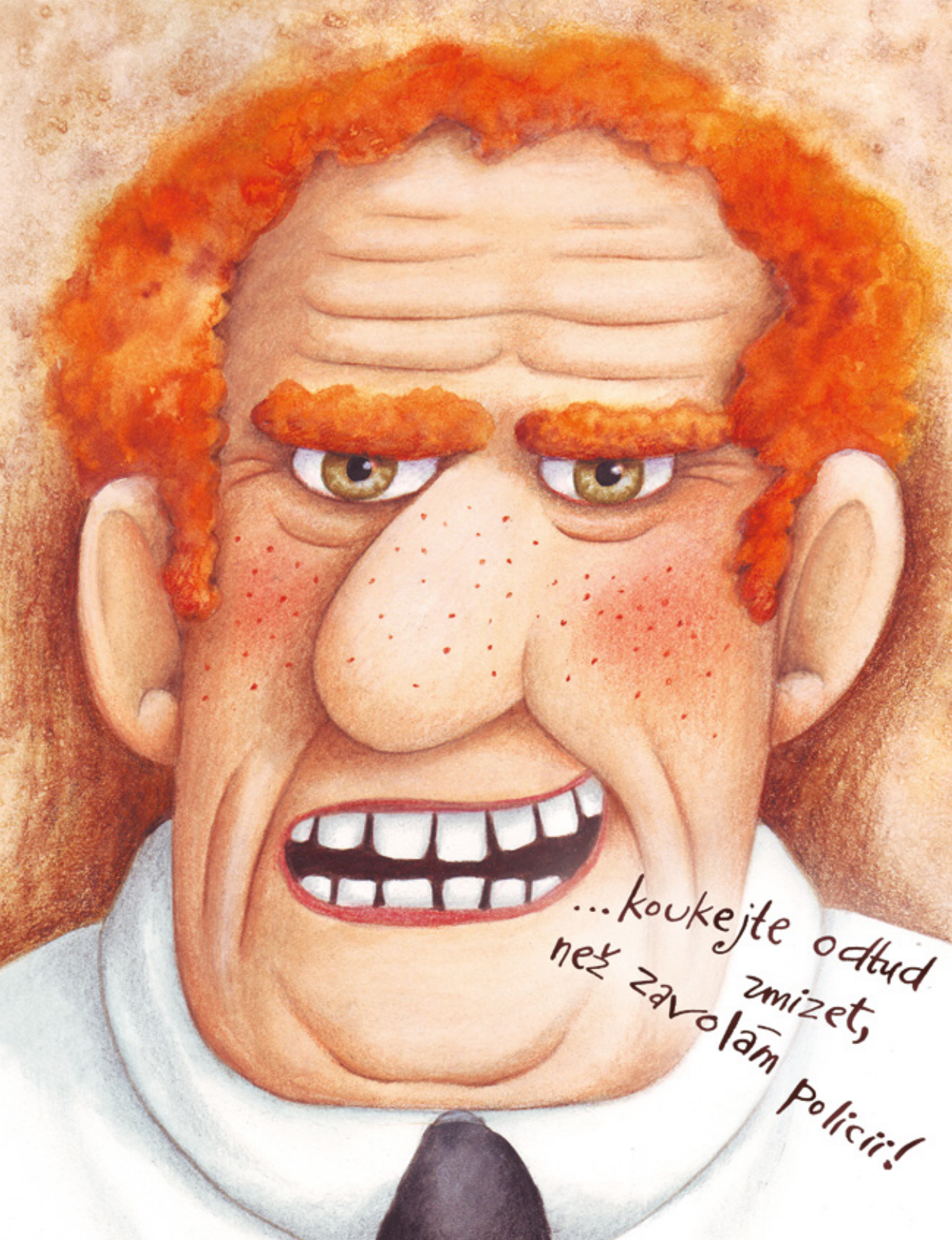
„Opravdu nic neřešíte?“ nevěřil mu Kuba.

„Ne! A koukejte odtud zmizet, než zavolám policii!“ zakřičel na ně muž a pak se svému vtipu hlasitě zasmál.

Kluci se nesmáli. Bylo jim nanic. Tak zoufale toužili po nějakém dalším detektivním pátrání. Proč se jejich parta jmenuje DeTeKTi-Vové? Aby pátrali po zločinech a záhadách!

„Nedá se nic dělat,“ utěšoval je Tomáš, když byli zase venku. Pak mu zakručelo v břiše a vzpomněl si na svačinu: „Pojďme k nám na zahradu! Mamka říkala, že máme všichni přijít na svačinu. Peče buchty – honzovky.“

„Jaké honzovky?“ nechápal Dan.

...koukejte odtud
než zavolám
zmizet,
policii!

„Přece takový ty krychličky, co se plní povidlami nebo tvarohem. Ty si v pohádce brali Honzové do uzlíčku, když šli do světa,“ vysvětlil ostatním Tom. „Náš táta je má nejradši.“

„Asi proto, že se jmenuje Honza,“ dodal Kuba.

„Žádná záhada na obzoru není, tak si aspoň zvedneme náladu dobrou sváčkou,“ souhlasil Vašek. Ostatní také souhlasně přikyvovali, a tak bylo rozhodnuto.

Paní Vaňková kluky uvítala se širokým úsměvem a náručí plnou buchet. „Jen si dejte. Dneska se mi obzvlášť povedly,“ řekla a usadila je ke stolu se dvěma zahradními lavicemi. Kluci se neupejpali. Brali si jednu buchtu za druhou a snědli jich tolik, že jim pomalu praskaly kalhoty. Dokonce spolu závodili, kdo sní buchty nejvíc.

+

V kadeřnictví

„Tak co? Chutnaly vám?“ chtěla vědět Kubova a Tomášova maminka.

„Výborné! Vynikající! Skvělé! Nejlepší na světě!“ chválili kluci jeden přes druhého.

„Tak to jsem ráda,“ usmívala se paní Vaňková. Taková pochvala ji moc potěšila. Mrkla na kluky a pak dodala: „Když se tak na vás dívám, začínám mít pocit, že už jste dlouho nebyli u holiče! Co, Kubo? Tome?“

...kluci už dlouho nebyli
u holiče...

„Dneska ne mami,“ zaprosil Tomáš. „My teď s klukama řešíme něco hrozně důležitýho!“

Maminka se zamyslela a pak řekla: „Tak co kdybych s vámi tentokrát nešla já, ale doprovodili by vás tam kamarádi? Než se dosta-

nete na řadu, můžete si zkrátit čekání řešením těch důležitých záležitostí.“ Pak na kluky znovu mrkla a podala jim peníze.

Kuba svěsil ramena a Tomáš sklopil zrak. Oba věděli, že s mamkou se diskutovat nedá. Když si něco umane, musí to být podle ní a hned. Vzali tedy peníze a vydali se do kadeřnictví. Šli, co noha nohu mine. Jednak proto, že se jim moc nechtělo, a taky proto, že měli plná břicha buchet. Před dveřmi kadeřnictví se zastavili a na chvíli zaváhali, ale Tom zavelel: „Tak jdeme, ať jsme brzo hotoví!“

Když vstoupili dovnitř, slušně pozdravili a posadili se na židle v čekárně. Před nimi byl na řadě jen jeden pán, tak se radovali, že to budou mít aspoň rychle za sebou.

„Co to bude, chlupci?“ zeptala se paní kadeřnice a přitom stříhala vlasy nějakému pánovi.

„Chceme ostríhat,“ řekl Kuba.

„Všichni?“ zděsila se kadeřnice a muž na kadeřnickém křesle se na ně zvědavě podíval. Asi si chtěl kluky sám přepočítat.

„Ne, jen tihle dva,“ uklidnil ji Vašek a ukázal na Kubu s Tomem.

Kadeřnice se usmála a dál se věnovala stříhání toho pána. Očividně se jí ulevilo. Zato pán byl nervóznější čím dál víc.

Najednou zahoukalo policejní auto a zamířilo ke klenotnictví. Kluci běželi k oknu, aby měli co nejlepší výhled. Zato pán se otočil zády k oknu. Asi mu to houkání nedělalo dobře na uši. „Pospěšte si,“ zavrčel pán na kadeřnici a z peněženky vylovil papírovou bankovku. Položil ji na stůl a chystal se k odchodu. Kadeřnice mu narychlo zastříhla poslední dlouhé vlasy a on spěšně odešel.

...pán byl čím dál nervóznější...

Tajné informace

„Asi se někde něco stalo!“ přemýšlel Tom.

„Třeba budeme mít konečně další detektivní případ! Musíme honem tam!“ vykřikl Tadeáš a ostatní kluci se rozběhli ke dveřím.

„Počkat!“ zadržela je kadeřnice. Stoupla si do dveří a nechtěla kluky pustit. „Ti dva tady hezky zůstanou. Vy ostatní si běžte, kam chcete!“

Kuba s Tomášem měli smůlu. I když by rádi běželi za ostatními vstříc novému dobrodružství, museli se posadit na kadeřnické křeslo a nechat se stříhat. Bylo jim protivné koukat se na podlahu. Ty dlouhé hnědé vlnité vlasy, které tam zbyly po tom pánovi, se jim vůbec nelíbily. Kadeřnice je ale nestačila zamést. Nejprve chtěla mít z krku i ty dva malé kluky. Asi se bála, aby si to náhodou nerozmysleli a taky neutekli. Nejprve přišel na řadu Tom.

Vašek, Tadeáš a Dan zatím doběhli ke klenotnictví. Hned se zajímali, co se tam stalo, a drali se dovnitř. Doufali, že tam bude jejich přítel, pan nadstrážmistr Mrázek. Policisté je ale nechtěli pustit dál. Dokonce jim ani neodpověděli na otázku, co se tam stalo.

Všechno se změnilo až ve chvíli, kdy se ve dveřích klenotnictví objevil nadstrážmistr Mrázek. „Dobrý den, chlapci,“ pozdravil je s ustaraným výrazem ve tváři. „Kde je vás víc?“ zeptal se udiveně. „Vždycky vás bývalo pět, ne?“ podivil se.

„Kuba s Tomášem jsou u holiče,“ vysvětlil Dan.

„Viděli jsme, jak přijíždíte, tak nás napadlo, jestli nepotřebujete s něčím pomoci,“ začal opatrně Tadeáš.

Policista, který hlídal vchod, se hlasitě rozesmál. Asi ho to pobavilo, ale nadstrážmistr po něm blýskl okem. „Nesmějte se, kolego! Tihle chlapci už nám párkrát opravdu pomohli!“

Vtom už přes náměstí přibíhali i Kuba s Tomem. Oba byli k neznání. Krátký letní sestřih jim opravdu slušel.

„Tak co? Co se děje?“ volali zvědavě z dálky.

Nadstrážmistr je tedy všechny vzal s sebou dovnitř do klenotnictví. „Přišel sem nějaký muž. Zpočátku si vybíral zlaté náušnice a pak zlaté řetězy. Myslím tím velmi silné a drahé řetízky,“ dodal nadstrážmistr na vysvětlenou a pak pokračoval: „Stále si nemohl vybrat, ale když přišli do obchodu další zákazníci, nenápadně se vytratil i se zlatem.“

„To ho nikdo nezadržel?“ divil se Dan.

„Když za ním paní prodavačka vyběhla ven, na ulici už nebyl,“ odpověděl mu policista.

„A všimla si aspoň, jak vypadal?“ zajímal se Vašek.

„Naštěstí ano. Máme alespoň dokonalý popis. Byl to muž kolem čtyřiceti let, který byl poměrně vysoký. Měl dlouhé hnědé vlnité

vlasý a bílé triko s límečkem. Kalhoty ani boty si prodavačka nevěšila, protože ho viděla jen za pultem.“

Tomáš vytáhl svůj zápisník a všechny podrobnosti si hned zapsal.

